

குமரகுருபரக் கடவுள் மாலையில் கருத்துப்பலப்பாடு

Conceptualization in Kumarakuruparar Kadavul Malai

முனைவர் ப. பாலமுருகன்

உதவிப்பேராசிரியர், மொழிகள் துறை – தமிழ்ப்பிரிவு, கற்பகம் உயர்கல்வி நிறுவனம்,

கோயம்புத்தூர் -21

Dr. P. Balamurugan,

Assistant Professor Department of Languages – Tamil Division Karpagam Academy of Higher Education Coimbatore – 21

Email: dr.bala996@gmail.com ORCID:

Abstract:

Kumarakuruparar Kadavul Malai is a significant literary work authored by Tavathiru Kandasamy Swamigal, who served as the second Gurumaha Sannidhanam (Spiritual Head) of Siravai Aadheenam. This collection of verses is dedicated to eulogizing Lord Muruga, revered as Kumarakuruparar Kadavul, who is enshrined within the sacred precincts of Siravai Aadheenam.

The work's central invocation and defining line, 'Siravanamapurathil Kunjari Valli Kodi Thoy Kumarakuruparane!' (O Kumarakuruparar, who in Siravanamapuram is embraced by Kunjari and Valli!), encapsulates its essence. Beyond the customary invocatory verse (Kaappu Cheyyul) and the concluding verse on benefits (Noorpayan), the collection comprises twenty ensir viruttam style stanzas.

Unlike typical devotional hymns that primarily laud the deity, these verses delve into the exposition of profound ideas and philosophies. This research paper aims to meticulously analyze the diverse themes and intricate subject matter embedded within the Kumarakuruparar Kadavul Malai, exploring the depth of its conceptualization beyond mere praise.

Keywords: Kumaragurubarar, Kadavul Malai

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

குமரகுருபரக் கடவுள் மாலை சிரவை ஆதீனத்தின் இரண்டாம் குருமகா சன்னிதானமாக விளங்கிய தவத்திரு கந்தசாமி சுவாமிகளால் இயற்றப்பட்ட நூல் ஆகும். இந்நூல் சிரவை ஆதீனத்தில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப்பெருமானாகிய குமரகுருபரக் கடவுளைப் போற்றிப் புகழ்வதாய் பாடப்பட்டுள்ளது. இந்நூலின் மகுடமாக 'சிரவணமாபுரத்தில் குஞ்சரி வள்ளிக் கொடி தோய் குமரகுருபரனே!' என்னும் அடி அமைகிறது. காப்பு செய்யுள், நூற்பயன் நீங்கலாக இருபது எண்சீர் விருத்தப் பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. இப்பாடல்கள் பொதுவான பக்திப் பாடல்களைப் போல் இறைவனைப் புகழ்வது அன்றி பல கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதாய் பாடப்பட்டுள்ளது. குமரகுருபரக் கடவுள் மாலையில் உள்ள பாடுபொருள் பற்றி ஆராய்வதாக இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அமைகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: கடவுள் மாலை, குமரகுருபரக் கடவுள்

இறைவனின் தோற்றம்

இறை சார்ந்த நம்பிக்கையுள் இறைவனின் தோற்றம் மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். எனவேதான் இறை உருவம் சார்ந்த ஒப்பனைகளும் தோற்றங்களும் தம் இனம் சார்ந்ததாய், தன் சூழல் சார்ந்ததாய், வளம் மிக்கதாய் அமைகிறது. அந்தவகையில் குமரகுருபரரின் தோற்றப் பொழிவினையும் அருட்சிறப்பினையும் போற்றுவகையில் நூலின் முதல் பாடலில் கேசாதி பாதமாக இறைவனின் தோற்றம் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“திருவிளங்கு முகமதியும், கருணை பொழி விழியும்,

செங்குமுத மலர் முறுவல் சிறந்த கனிவாயும்,

.....

குருவிளங்கும் காட்சி நல்காய் - சிரவணமாபுரத்தில்

குஞ்சரி வள்ளிக்கொடி தோய் குமரகுருபரனே!”¹

என்ற பாடல் அடிகளில் இறைவனின் முகமானது சந்திரனுக்கு உருவகமாக்கப்பட்டுள்ளது. சந்திரனானது இரவில் மிகுந்த பிரகாசத்துடன் குளிர்ந்த ஒளியினை பொழிவதுபோல, இறைவனின் முகமானது தெய்வீகக் கருணைப் பொழிவாதாகவும், அவனுடைய இரு விழிகளானது முல்லை நிலத்தில் பொழியும் மழை மேகத்தினை ஒப்ப அருளினைப் பொழிவதாகவும் உள்ளது. அவனின் திருவாய்க் கமலமானது இனிமையான கனியினை ஒத்த வார்த்தைகளை மொழிவதாய், செவ்வாம்பல் மலரினை ஒத்த சிவந்த நிறத்தினதாய் மெல்லிய புன்னகையுடன் அமைவதாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் வலிமை மிக்க தோள்களானது இறைவனுக்கே உரித்தான கடப்பமலரினை அணிந்ததாய் உள்ளது. இரு கைகளில் அபய முத்திரை, கொடை முத்திரையினையும் மற்றும் இரு கரங்களில் வேலாயுதம், குலிசம் ஆகியவற்றையும் தாங்கியதாய் நாற்கரத்துடன் காட்சியளிக்கிறார்.

அவரின் உடலோ ஒளிபொருந்திய பவளம் போன்றதாய் அழகுடனும், திருப் பொற்பாதமோ தாமரை மலர் போன்று மென்மையதாய் சிவந்த நிறத்தினதாய் உள்ளது. இறைவன் தன் இரு துணைவியருக்கு நடுவே தன்னுடைய வாகனமான மயில் பரி மீது பெருமைகோளம் பூண்டவனாய் காட்சியளிப்பதாக ஆசிரியர் இறைவனின் தோற்றத்தினைத் தம் பாடலில் வருணிக்கின்றார்.

தமிழின் மேன்மை

தமிழ் மொழியினைப் போற்றுவதன் மூலம், ஆசிரியரின் மொழிப்பற்று நன்குப் புலப்படுகின்றது. இறைவனைப் பாட, போற்ற தமிழ் மொழியே உகந்தது என்றும் தமிழன்றி வேறு மொழியில் கூறியிலாது என்பது தமிழின் சிறப்பினை வெளிப்படுத்துவதாய் உள்ளது. இதனை,

“மதி இசைந்த சிறு பருவம் தொட்டு உனது பதமே

மனத்தகத்தே பதித்து, உருகி, வணங்கி, அரும் தமிழால்

துதி இசைந்தபடி பாடி.....”²

எனும் வரியில் இறைவனைப் போற்றவும் மெய்ப்புகழினைப் பாடவும் இனிமை பொருந்திய தேன் சுவை மிக்க நல்ல தமிழிலேயே தோத்திரம் செய்து வணங்குகின்றேன் என்கிறார். இங்கு மொழியின் தன்மையினையும் தேன் போன்றது தமிழ் என்று மொழியின் இனிமையினையும் புலப்படுத்துகின்றார்.

“வளப்பம் மிகப் பெற்று அமை உன் திருவருள் மெய்ப்புகழே

மதுர நறுந் தமிழ்க் கவியால் வாழ்த்தி வணங்கிடுவேன்...”³

இறைவனின் திருப்பாதத்தினை சிறுவயது முதலே தன் உள்ளத்தில் பொருத்தி வணங்கி உருகிடவும், மேன்மையும் சிறப்பும் கொண்ட தமிழ் மொழியில் இசையுடன் துதி பாடி வணங்கிடவும், தான் தமிழில் இசையமைக்க இறைவனே அருள்புரிய வேண்டும் எனவும் வேண்டி தமிழின் மேன்மையினை ஆசிரியர் விளக்குகின்றார்.

வள்ளுவமும் வேண்டுதலும்

பொறாமை, ஆசை, சினம், கடுஞ்சொல் ஆகிய இந்நான்கு குற்றங்களுக்கும் இடங்கொடுக்காமல் அவற்றை முழுமையாக நீக்கி வாழ்வதே அறமாகும் என்பதை,

“அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்

இழுக்கா இயன்றது அறம்”⁴

எனும் குறளில் வழியுறுத்தும் வள்ளுவரின் வாக்கிற்கிணங்க,

“இழுக்கு ஆட்டும் அழுக்காறு அவா வெகுளி மூட்டி,

இன்னாச் சொல் வடிவு ஆகி, இன்ப அறம் முழுதும்

விழுக்காட்டும் பழியினொடு, பாவம் மிகு நிந்தை

விளைத்து ஆட்டும் இவை ஒழித்து.....”⁵

எனும் இப்பாடலில் அற இன்பத்தை முழுதும் அழித்து பழி பாவத்தினை மிகுதியாகக் கொடுத்து நம்மை இழிந்த நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும் பொறாமை, ஆசை, சினம், கடுஞ்சொல் ஆகிய நான்கையும் ஒழிக்குமாறு ஆசிரியர் இறைவனிடம் வேண்டுகின்றார்.

தன் நிலை

ஆசிரியர் தன் நிலையினை உலகியலில் துய்ப்பவனாகவும், இறைநெறியில் வழாது இருப்பவனாகவும் என இரு தன்மை கொண்டவையாக கூறுகின்றார். தீய குணங்களை வெளிப்படுத்துபவனாகவும் உலகியல் இன்பங்களை துய்ப்பவனாகவும் அறமற்று வாழும் இழிநிலை கொண்டவனாகவும் தன்னைக் காட்சிப்படுத்திக் கொண்ட ஆசிரியர் அவற்றில் இருந்து விடுபட வேண்டுகிறார். தான் தீய எண்ணங்களைக் கொண்ட கொடிய மனிதர்களின் பண்பற்ற செயல்களில் விருப்பம் கொண்டவனாய், அச்செயல்களை விரும்பிச் செய்கின்றவனாய், உள்ளம் மயங்கித் தன் நிலை அறியாது கிடக்கின்றேன் என்கிறார். என் உள்ளமானது இவ்வுலகியலுக்குப் பழகித் தீய எண்ணங்களால் நிறைந்து கிடக்கின்றது என வருந்துகிறார்.

“செற்றம் உடையேன் மோகம் உடையேன் மாற்சரியத்

திறம் உடையேன் பழி பாவம் திரள் பெறவே குவிந்த

குற்றம் உடையேன் எனினும் உன் அடிமை ஆகும்

குணமும் உடையேன்றனை ஆட்கொண்டிடிலே.....”⁶

இப்பாடலில் தன்னை பிறர் மனம் புண்படும் வகையில் பேசக்கூடிய கடும் சினம் கொண்டவனாகவும் இவ்வுலகியல் இன்பங்களின் மீது அளவற்ற மோகம் கொண்டவனாகவும் மிகுந்த பொறாமை குணம் உடையவனாகவும் பல கொடுஞ்செயல்களுக்குக் காரணமான பழிப்பாவங்கள் பெறுந்திரலாகக் கொண்டவனாகவும் குற்றம் பொருந்தியவனாகவும் உள்ளேன் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“மாண்நாள்ஆம் வாழ்நாள்கள் அத்தனையும் பாவ

வழிகளில் தோய மதி மயக்க மான் இடருள் கூடி

வீண் நாளாக் கழித்த திறம், என் மனமே நாடி

வெதும்பும் எனில், உன் புடை யான் விளம்புவது என்?”⁷

சிறந்த நாட்கள் என எண்ணக்கூடிய என் வாழ்நாள் முழுவதையும் பாவ வழிகளிலேயே சென்று மதி மயக்கத்தால் பல இழிசெயல்களில் வீணாக நாட்களைக் கழிக்கின்றேன். இத்தகைய பல குற்றம் பொருந்தியவன் எனத் தன்னிலை மிக இழிவாக உள்ளதாகக் காட்சிப்படுத்துகின்றார்.

“விருந்தினனோ, யான் பழமை கொண்டவனோ என்னும்

விவரம் உனக்கு உணர்த்திடும் விவேகி அல்லேன் உனது

குருந்தினன்...”⁸

நான் புத்தடியேன் அல்லன். உன்னை நினைத்து நாளும் உருகி வேண்டி உன் அடிகிடக்கும் பழமை உடையவன் என தன் பக்தி நிலையினைக் கூறுகின்றார்.

மக்களின் நிலை

உலகியலில் தலைத்திருக்கும் மக்களின் நிலை பற்றி இங்கு விளக்குகின்றார். இவ்வுலகில் மக்கள் தம் எண்ணங்களில் முழுதும் தீய குணம் கொண்டவர்களாகவும் பண்பற்றவர்களாகவும் உள்ளனர் என்பதனை,

“கள்ளம் உற்ற மனக் கொடியர் தந்திரச் சேட்டைகளால்

கலங்கி, மிக மயங்கி, நிலை காணாதே, அயர்ந்தேன்”⁹

எனும் இவ்வரிகளின் மூலம் சுட்டுகின்றார். மக்கள் தங்களை இழிநிலைக்குக் கொண்டு செல்லக்கூடிய பொறாமை, ஆசை, சினம் ஆகியவற்றை அவர்கள் அறியாமலேயே, அறசெயல்களை முற்றிலும் மறந்து தீய செயல்களை மட்டுமே கலக்கமின்றி செய்து வருகின்றனர். அதுவே அவர்களுக்கு இன்பம் தருவதாகவும் எண்ணுகின்றனர். இவ்வுலகில் மனித வாழ்வானது இன்பம் துய்க்க மட்டுமே உடையது எனவும், அவ்வின்பம் உலகியல் வாழ்வில் மட்டுமே கிடைப்பதாகவும் மக்கள் எண்ணுகின்றனர். அதைவிடப் பேரின்ப வாழ்வானது உலகியலைத் துறந்த இறைவழியில் கிடைக்கும் என்பதை ஏற்க மறுப்பவர்களாக அவர்கள் விளங்குகின்றனர் என்கிறார்.

அடியார்களின் நிலை

இறைவனைப் போற்றி அறநெறி வழுவாமல் வாழும் அடியார்களின் மத்தியில் தனக்கும் ஒரு இடம் அருளுமாறு வேண்டுகின்றார். இதனை,

“அறியாமை தன்னை மன்னித்தருளி, உன்மெய் அன்புக்

கொத்து அனையோருடன் கூட்டாய்...”¹⁰

எனும் வரியில் அறியாமையினைப் போக்கி பிறவியினை அறுத்து நாளும் உன்னைப் போற்றித் தொழுகின்ற பெருந்திரள் கூட்டமாக விளங்குகின்ற உன் அடியார்கள் மத்தியில் எனக்கு ஒரு இடம் வேண்டும்; உன் அடியார்கள் நாளும் இன்னிசையில் துதி பாடி உண்மை கதி எனும் வீடு பேற்றினை அடைந்தவர்கள். அவர்கள் உனக்கே தொண்டு செய்யும் அறநெறி வழுவாத ஞானியராய் திகழ்கின்றவர்கள். மேலும் உன்னைக் கண்டு, துதித்து, போற்றி முத்தி சிறப்பினைப் பெற்ற மேன்மை பொருந்தியவர்கள். அவர்கள் உம்மால் மும்மலம் நீங்கப் பெற்ற தகுதி உடையவர்கள். உன்னுடைய அருளில் நாளும் மூழ்கித் திளைக்கும் பெயர் பெற்றவர்கள். உன் அருட்பார்வை என்றும் நீங்கா இடம் பெற்றவர்கள். உன் அருளால் என்றும் திளைத்திருப்பவர்கள். அவர்களின் நிலை தனக்கும் வேண்டும் என தன் வேண்டலைக் கூறுகின்றார்.

பிறப்புத் துயர்

பிறப்பினை அறுத்து மெய்யின்ப வீடு வேண்டும் ஆசிரியர், பிறப்பின் துயரையும் பிறவா நிலையையும் குமரகுருபரரிடம் வேண்டுகின்றார். இவர் பிறப்பினைக் கொடிய நோய் என்று சுட்டுகின்றார்.

“வருந்தினன் யான் பிறப்பு இறப்பு என்று இடையறவே வாட்டும்

வன் பிணியால் கொஞ்சம் அன்று வரம்பு இல்யுகம் அந்தோ!”¹¹

பிறப்பு இறப்பு எனும் கொடிய நோயினால் நான் வாடுகின்றேன். அதுவும் சில காலங்கள் அல்ல, பல காலங்களாக இத்துயரில் வாடுவதாகக் கூறுகின்றார். ஓளடதங்கள் நிறைந்த மெய்ஞான பண்டிதனாகிய இறைவனிடம் இப்பிறவியில் இருந்து விடுவிக்குமாறு வேண்டுகின்றார். மேலும்,

“சிறை மறைத்த வல் வினைக் கூட்டிடைக் கிடந்து நாளும்

தின்று உறங்கவைத்து, நின்தாள் சிந்தனை செய்து ஏத்தும்”¹²

ஆசிரியர் இவ்வுடலினை சிறைசாலையாகக் காட்டுகின்றார். உணர்வுடன் உள் வைத்து மூடி வைக்கப்பட்ட உயிரானது வலிமைப் பொருந்திய இரு வினைகளாலான இவ்வுடலில் பொருந்தி நாளும் உண்டு உறங்கி, பிறப்பு இறப்பு எனும் நோய் பெற்று வாழும் இப்பிறப்பினை நீக்கி அருள்வாயாக என வேண்டுகின்றார்.

“எத்தனை ஆம் பிறப்பு இசைந்தேன்? எத்தனை ஆம் துயரம்

ஏற்று அயர்ந்தேன்? என்ற கதை இனங்களை எண்ணிட்டே,

இத்தனைதான் என்று அடியேன் அறிவேனோ?.....”¹³

இவ்வரியில் எத்தனைப் பிறவிகள் நான் பெற்றேன், எத்தனை துயரம் ஏற்று அயர்வுற்றேன் எனும் கதையின் எண்ணிக்கை இத்தனைதான் என்று அடியேன் என்னால் எப்படி அறிய முடியும். கிடைக்கப்பெற்ற இப்பிறவியிலும் அவ்வறிவினைப் பெற்றேன் என்று சொல்லும்படியான உணர்வு தனக்கு இல்லை. இவை எல்லாம் அறிந்த நீயே என்னைப் பிறவித் துயரிலிருந்து விடுபட அருள்வாயாக! என பிறவியின் துயரினையும் அதிலிருந்து விடுபடவும் இறைவனை வேண்டுகிறார்.

வீடுபேறு

பிறவா நிலையே வீடுபேறு என்பதாகும். உண்மை கதி என்னும் இவ்வீடுபேற்றினை அடையும் வழி இறைவனை நாடி நாளும் போற்றுவதே ஆகும். அவ்வாறு நாளும் இறைவனை துதி பாடி போற்றும் ஆசிரியர் இறைவனின் திருப்பாதத்தில் அமையப்பெற்ற நிலையான இடமாகிய வீடு பேற்றினை இறைவன் தன் அன்பால் வழங்கிட வேண்டுகின்றார். இதனை,

“ஞானமயம் பெற்று அமை உன் திருமேனிக் காதல்
நண்ணும் எனில் பூரணம் ஆம் விண்ணுள் விடும்.....”¹⁴

“உன்னை எனக்கு அளித்து, உள்ளம் களித்து, விளையாடல்
ஊழிவரை புரிந்து, புகழ் உடல் அருள்வாய்.....”¹⁵

எனும் வரிகளில் உயிருக்கு அமுதமாய் விளங்கும் இறைவனே வீடுபேற்றினை வழங்கவல்லவன். அவனின் மெய்யன்பர்களாய் திகழ்கின்றோர் போற்றும் பேரின்ப வாழ்வும் அதுவே. பிறப்பு இறப்பினை கடந்து இப்பூத உடல் நீங்கி நாளும் இறைவனின் திருப்பாத கதியே என விளங்கும் நிலையான இன்பமாம் வீடுபேற்றினை எனக்கு அருள்வாயாக என இறைவனிடம் வேண்டுகின்றார்.

முடிவுரை

குமரகுருபரர் எனும் திருநாமம் பெற்ற முருகப் பெருமானைப் பாடுவதாய் அமைந்த இந்நூலின் பாடுபொருளாக இறைவனின் தோற்றச்சிறப்பு வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழின் மேன்மை கூறப்பட்டுள்ளதுடன் ஆசிரியன் தன்நிலை, அடியார்களின் நிலை, மக்களின் நிலை என விளக்கப்பட்டுள்ளது. வள்ளுவத்தினைப் பின்பற்றியும் தன் கருத்தினைக் கூறியுள்ள ஆசிரியர் வீடுபேற்றினை வேண்டுவதுடன் பிறவித்துயர் பற்றியும் தன் பாடுபொருளை அமைத்துள்ளார்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. கந்தசாமி சுவாமிகள். தவத்திரு, 2012, தவத்திரு கந்தசாமி சுவாமிகள் பனுவல் திரட்டு தொகுதி - 1 பா. எ. -1
2. மேலது பா.எ.-2
3. மேலது பா.எ.-9
4. புலியூர்க் கேசிகன், 2018, திருக்குறள் பா.எ- 35
5. கந்தசாமி சுவாமிகள். தவத்திரு, 2012, தவத்திரு கந்தசாமி சுவாமிகள் பனுவல் திரட்டு தொகுதி - 1, பா. எ. -4

6. மேலது பா.எ.- 7
7. மேலது பா.எ- 8
8. மேலது பா.எ- 10
9. மேலது பா.எ-3
10. மேலது பா.எ-11
11. மேலது பா.எ- 10
12. மேலது பா.எ -17
13. மேலது பா.எ-11
14. மேலது பா.எ-13
15. மேலது பா.எ- 12

துணைநூற் பட்டியல்

1. கந்தசாமி சுவாமிகள். தவத்திரு, 2012, தவத்திரு கந்தசாமி சுவாமிகள் பனுவல் திரட்டு தொகுதி,
2. முத்துச்சண்முகம் .டாக்டர்., தமிழ் இலக்கியக் கோட்பாடுகள், 1984, நாரணம்மாள் பதிப்பகம், மதுரை - 625001,
3. மெய்யப்பன், 2011, மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி, மாணிக்கவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
4. கிருஷ்ணசாமிப்பிள்ளை .சீ, நவீன தமிழ் அகராதி, 1935, ஸி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ் பதிப்பகம்.

References:

5. **1. Kandasamy Swamigal, Tavathtiru.** *Tavathtiru Kandasamy Swamigal Panuval Thirattu Thoguthi* (Tavathtiru Kandasamy Swamigal Collected Works Volume). [N.p.: N.p.], 2012.
6. **2. Krishnasampillai, C. Naveena** *Tamil Akarathi* (Modern Tamil Dictionary). 1935. [Chennai]: C. Kumarasamy Naidu Sons Pathippagam, 1935.
7. **3. Meyyappan.** *Meyyappan Tamil Akarathi* (Meyyappan Tamil Dictionary). Chennai: Manickavasagar Pathippagam, 2011.
8. **4. Muthusshannmugam, Dr.** *Tamil Ilakkiyak Kōṭpāḍukaḷ* (Tamil Literary Theories). Madurai: Naranamal Pathippagam, 1984.

License

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).